

Arrest

nr. 185 192 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 november 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 november 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vertegenwoordiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 maart 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: H.(...) voornaam : H.(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Syrisch staatsburger van Koerdische afkomst verklaart te zijn, werd op 14.11.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 30.11.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn paspoort met nummer 00780084. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 31.01.2016 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 07.02.2016 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 09.03.2016 in Nederland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 12.12.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in januari 2016 vertrokken te zijn vanuit Derik (Syrië) en stelde hij eerst te voet en per auto naar Turkije te zijn gereisd waar hij verklaarde tot eind februari 2016 te Silopi (Turkije) en Istanbul (Turkije) te hebben verbleven. Desbetreffend merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat betrokkene reeds op 31.01.2016 in Griekenland geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde na zijn verblijf in Turkije per rubberbootje naar Griekenland te zijn gereisd en het vingerafdrukkenonderzoek toont dus aan dat betrokkene op 31.01.2016 in Griekenland geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Griekenland maar bevestigde dit uiteindelijk na confrontatie met het EUODAC-resultaat. Hij verklaarde in Griekenland 5 tot 6 dagen bij de smokkelaar te Athene (GR) te hebben verbleven alvorens per bus en te voet door te reizen naar een tentenkamp te Macedonië waar hij 2 tot 3 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar een tentenkamp te Servië waar hij opnieuw 2 tot 3 dagen verbleef alvorens per trein en bus verder door te reizen naar Kroatië via een voor hem onbekende plaats. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 07.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië en bevestigde dit pas na confrontatie met het EUODAC-resultaat. Hij stelde echter wel geen asiel te hebben gevraagd in Kroatië en verklaarde niet in Kroatië te hebben verbleven. Hij stelde na zijn registratie in Kroatië per trein en te voet te zijn doorgereisd naar een tentenkamp op een voor hem onbekende plaats, met een transit via Slovenië, waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens reisde betrokkene te voet en per bus verder door naar Duitsland waar hij verklaarde 2 weken te München (Duitsland), Stuttgart (Duitsland) en te Bochum (Duitsland) te hebben verbleven. Vervolgens reisde hij per trein verder door naar Nederland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 09.03.2016 asiel vroeg in Nederland. Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Nederland maar bevestigde dit later na confrontatie met het EUODAC-resultaat. Hij ontkende echter wel asiel te hebben gevraagd in Nederland en verklaarde dat hij in Nederland de beslissing kreeg om terug te keren naar Kroatië. Hij verklaarde tot ca. 12.11.2016 in Nederland te hebben verbleven te Rotterdam (NL), Ter Apel (NL) en Eindhoven (NL) alvorens per trein door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 12.11.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 30.11.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij bij zijn broer wou zijn die reeds in België verblijft. Met betrekking tot een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene in België te willen blijven en benadrukte hij nogmaals bij zijn in België verblijvende broer te willen blijven en stelde hij geen familie te hebben in Kroatië.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (H.(...),S.(...), 10.11.1987, België) op 24.02.2010 asiel vroeg in België waarna hij op 25.01.2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend werd als vluchteling. Heden beschikt de broer van betrokkene over de Belgische nationaliteit en verblijft hij samen met zijn echtgenote en minderjarige dochter te Antwerpen (BE).

Op 14.12.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties die op 14.02.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer in België te willen blijven ten opzichte van een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013. We merken desbetreffend op dat deze verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en stelde verder ook dat hij geen familie heeft wonen in Kroatië. Betreffende dit verblijf in België van een broer van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We verwijzen in dit verband ook naar de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - we merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1995, verklaarde tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te hebben alsook geen medicatie te nemen. Verder benadrukken we dat in België verblijvende broer van betrokkene niet alleenstaand is maar in België verblijft samen met zijn minderjarige dochter en partner. Verder maakte betrokkene zelf ook geen gewag van enige mate van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broer of van eventuele gezondheidsproblemen betreffende zijn in België verblijvende broer. Daarnaast merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Kroatië niet automatisch inhoudt dat betrokkene van elk contact of steun van zijn broer verstoten zal zijn vermits het betrokkene vrij staat om blijvend contact op te nemen met zijn in België verblijvende broer. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We benadrukken verder ook dat betrokkene pas na meervoudige confrontatie met het EUODAC-resultaat bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar dat hij desbetreffend wel benadrukte geen asiel te hebben gevraagd in Kroatië. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoonde dat betrokkene inderdaad geen asiel vroeg in Kroatië maar dat hij omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd. We verwijzen in dit verband wel naar het feit dat de Kroatische instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Kroatië heeft dan ook geen invloed op de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het feit dat de Kroatische instanties op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen desbetreffend ook naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tuckoric and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", up-to-date vanaf december 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin- verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. In dit verband verklaarde betrokken echter wel dat ze in Kroatië geen aandacht zouden geven aan asielzoekers. We merken desbetreffend op dat hét bovenvermelde AIDA-rapport duidelijk stelt dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin- procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake.

Echter merken we op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt

gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdrachten naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat bovenstaande situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits hij omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Kroatië en hij daarbij nog geen asiel vroeg in Kroatië.

Bovenstaande elementen impliceren dan ook dat de betrokkene na overdracht aan Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 effectief de mogelijkheid zal hebben om asiel te vragen en dat de Kroatische instanties dit verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen.

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1995. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België geen problemen te hebben met zijn gezondheidstoestand en verder ook geen medicatie te nemen. Betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Er is betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene geen sprake van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3). Daarnaast verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het feit dat betrokkene reeds op 07.02.2016 in Kroatië geregistreerd werd aantoonde dat betrokkene inderdaad voor de sluiting van deze route geregistreerd werd in Kroatië. We benadrukken desbetreffend dat bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de 'Western

Balkan Summit' van 25.10.2015 besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29). Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden op bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie. Deze top resulteerde tevens ook niet in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en niet met overleg van alle lidstaten bepaald werd. Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij expliciet instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Kroatië waarin melding wordt gemaakt van toenemende bezettingsgraad van de opvangcentra maar tevens ook duidelijk stelt dat er in Kroatië geen omstandigheden werden geïdentificeerd van asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen (p. 52-59). We zijn dan ook van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand en tevens ook verklaarde geen medicatie te nemen. Betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzie (p. 61-64). Tevens zullen de Kroatische instanties minstens 7 dagen op voorhand op de hoogte worden gebracht van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de

asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De UDN vordering is er op gericht ‘te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (RvS 10 juni 2014, nr. 125 424).

‘Om te voldoen aan die voorwaarden aan die voorwaarden, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect ressorteren, onmiddellijk bevolen moet worden’.

Meer concreet:

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd sinds 29.03.2017, ingevolge de beslissing tot vasthouding in het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel en dit met het oog op zijn verwijdering.

De tenuitvoerlegging is dus dreigend en imminent. De gewone schorsingsprocedure zou derhalve te laat komen en niet meer effectief zijn. Verweerder kan dit dringend karakter moeilijk betwisten.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Kroatië, die blijkens de informatie van

de verwerende partij op 13 april 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Art. 13.1 vermelde verordening voorziet:

L Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen af indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden Art. 51/5, §1, alinea 1 Vreemdelingenwet voorziet de vaststelling van de verantwoordelijke Staat voor de behandeling van een asielverzoek "met toepassing van Europese regelgeving die België bindt" (waarbij onder meer kan verwezen worden naar bovenvermelde Verordening) en art. 51/5, §3 voorziet dat België zich tot de verantwoordelijke staat richt met een overnameverzoek (in casu een terugnameverzoek) wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek".

De bevoegde instanties van België zijn echter wél bevoegd 1 .Van belang is dat de normaal bevoegde lidstaat geen verantwoordelijkheid meer heeft voor de asielaanvraag: "twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden".

In de beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar art. 13, lid 1 van hoger vermelde Verordening. Echter, er werd vastgesteld dat mijn cliënt 'komende vanuit een derde land' (=Macedonië) op 07/02/2016 op illegale wijze de grens met -Kroatië heeft overschreden, wat betekent dat op 07/02/2017 lidstaat Kroatië niet meer verantwoordelijk was, op grond van art. 13, lid 1 laatste zin.

Deze bepaling is zeer duidelijk en bevat geen uitzonderingen.

Het maakt dus niet uit of mijn cliënt intussen andere lidstaten heeft betreden en daar al dan niet geregistreerd werd en desgevallend zelfs een asielaanvraag heeft ingediend.

Het-betreft een "overnameverzoek" [-art.21 - 22 Dublin III , België vond dus dat Kroatië bevoegd was op grond van art. 13;] Dublin III) dat tijdig is ingediend-en door Kroatië is beantwoord binnen precies twee maanden, met een instemming.

.Echter, de bovenvermelde termijn van 12 maanden was al verstreken op 7.2.17 , dus - VOORALEER de Kroatische overheid reageerde.

Zie rechtspraak Hof van Justitie:

HvJ, 3 mei 2012 nr. C/620/10 (arrest Kastrati): Het Hof stelde dat, al\$ de intrekking van het overnameverzoek plaatsvindt voor de verantwoordelijke lidstaat heeft ingestemd met de overname, de Dublin-verordening niet langer van toepassing is en de lidstaat waar het verzoek is ingediend de behandeling van het verzoek ook beëindigt.

In casu was, naar analogie, de termijn van 12 maanden, voorzien in dat art 13.1 al verstreken op 07.02.2017, zodat de beslissing tot instemming vanwege de Kroatische overheid te laat kwam.

De verantwoordelijkheid van Kroatië is hoe dan ook beëindigd. Wat zegt de rechtspraak van het Hof van Justitie te Luxemburg?

HvJ, 7 juni 2016 nr, C/63/15 (arrest Ghezelbash): Een Iraniër kwam eerst via Frankrijk de EU binnen, maar keerde vervolgens naar Iran terug om nadien een asielverzoek in Nederland in te dienen.

De Iraniër legde aan de Nederlandse rechter bewijzen voor van zijn verblijf in Iran, om te stellen dat Frankrijk geen verantwoordelijkheid meer had in deze zaak, doch Frankrijk had het verzoek tot overname reeds aanvaard. De prejudiciële vraag van de Nederlandse rechter ging erover of de verzoeker, na het akkoord van Frankrijk, deze asielbehandeling in Frankrijk nog kon betwisten.

Het Hof oordeelde dat het rechtsmiddel daadwerkelijk moet zijn, dus betrekking moet hebben op zowel feitelijke als rechtsvragen en geen enkele beperking in de argumentatie van de verzoeker kan aanvaard worden.

Derhalve heeft ook huidige verzoeker er nog steeds belang bij om de verantwoordelijkheid van de Kroatische overheid te betwisten, op grond van alle mogelijke middelen.

Verzoeker kan dus met recht, bij de uitoefening van dat daadwerkelijk rechtsmiddel, blijven stellen dat de regel met betrekking tot de beëindiging van de verantwoordelijkheid verkeerd is toegepast.

Zie-ook: HvJ ,7 juni 2016, nr. C-155/15 (arrest Karim).

2. *Trouwens, ook Nederland is niet meer de verantwoordelijke lidstaat bij toepassing van hetzelfde art. 13, lid 1 laatste zin, gelet op de datum van 09/03/2016 waarop verzoeker Nederland om asiel verzocht en het verstrijken van 12 maanden op 09/03/2017.*

3. *Het enige verantwoordelijke land lijkt derhalve België te zijn.*

Toepassing-art, 3 Dublin-III verordening: Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Op grond van art. 3:2, alinea 1 zou Griekenland normaliter verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek, omdat aldaar zich de eerste binnenkomst in Dublin-gebied heeft voorgedaan (vingerafdrukken op 31.01.2016 en dus registratie).

Echter, met toepassing van art. 3.2, lid 2 is het niet mogelijk verzoeker aan Griekenland over te dragen - de beslissing spreekt er zelfs niet over -, zodat België

belast blijft met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, volgens de criteria van hoofdstuk II.

Art. 3.2, al. 3 voorziet dat België dat belast is met de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, zelf deze verantwoordelijkheid op zich moet nemen "indien de overdracht uit hoofde van dit lid (lid-2) niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend

Er is echter twijfel over de vraag of in Griekenland ook daadwerkelijk een asielverzoek is ingediend en geregistreerd.

4. Bovendien wil verzoeker wijzen op het feit dat - sinds de intrede in het 'Dublingebied' (31/01/2016, Griekenland) - er reeds een jaar en 2 maanden zijn verstreken en dat de asielaanvraag nog steeds niet behandeld werd. Dit is een onverantwoord lange termijn, die ingaat tegen internationale bepalingen die het recht regelen om een asielverzoek in te dienen."

2.3.2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)"

Verzoeker voert in zijn middel tevens de schending aan van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening die ook in de bestreden beslissing als rechtsbasis wordt aangegeven. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

2.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2016 toekwam in België en alhier op 30 november 2016 een asielaanvraag indiende. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek echter dat verzoeker zowel op 31 januari 2016 op Chios (Griekenland) als op 7 februari 2016 in Tovarnik (Kroatië) bij de grensovergang met Servië werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst. Op 9 maart 2016 werd verzoeker dan weer in Eindhoven (Nederland) geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

Op 12 december 2016 greep het zogenaamde Dublin-interview plaats waarbij verzoeker werd geconfronteerd met deze Eurodac-resultaten. De gemachtigde van de staatssecretaris richtte op 14 december 2016 een overnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten die middels een schrijven van 14 februari 2017 bevestigden dat zij verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening. De gemachtigde van de staatssecretaris nam bijgevolg conform artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2.4. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat de Belgische autoriteiten wél bevoegd zouden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag omdat de verantwoordelijkheid van de Kroatische autoriteiten volgens hem afliep *"twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft*

plaatsgevonden” waardoor Kroatië sedert 7 februari 2017 niet langer verantwoordelijk zou zijn. Hierbij vermeldt verzoeker rechtspraak van het Hof van Justitie en zet hij uiteen dat Griekenland en Nederland evenmin verantwoordelijk zouden zijn waarna hij concludeert dat enkel België verantwoordelijk is.

2.3.2.5. Wat de werkwijze betreft voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin-III-Verordening wijst de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op artikel 7.2 van de Dublin-III-Verordening dat resorteert onder het hoofdstuk waarin de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat (artt. 7-15) zijn opgesomd. Artikel 7.2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

2.3.2.6. Uit voormeld artikel blijkt dat het bestuur zich met betrekking tot de vraag welke lidstaat op basis van de opgesomde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag dient te plaatsen op het tijdstip *“waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient”*. In casu betekent dit dat de beoordeling geschiedt op grond van de situatie zoals zij bestond op 9 maart 2016, met name het moment waarop verzoeker voor de eerste maal in de Dublin-zone een asielaanvraag heeft ingediend (in Nederland). Op dat ogenblik was er slechts 1 maand en 2 dagen verstreken sedert zijn illegale grensoverschrijding in Kroatië, waardoor deze lidstaat op basis van het hierboven geciteerde artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel is het ogenblik waarop de Kroatische autoriteiten hebben gereageerd op het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten niet relevant voor de toepassing van het criterium uit artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat verzoeker nadien nog naar Nederland en naar België reisde en daar asielaanvragen indiende, is evenmin relevant.

2.3.2.7. Verzoeker haalt in zijn middel rechtspraak aan van het Hof van Justitie die echter niet kan worden toegepast in zijn geval. Deze arresten betrekking hebben immers betrekking op situaties die onvergelijkbaar zijn met deze van verzoeker. Het arrest *Kastrati* dat verzoeker citeert, handelt over de gevolgen van de intrekking van de asielaanvraag door de vreemdeling in het kader van de voormalige Dublin-II-Verordening (HvJ 3 mei 2012, *Kastrati*, nr. C-620/10), terwijl uit niets blijkt dat verzoeker zijn asielaanvragen in Nederland of in België zou hebben ingetrokken. Het arrest *Ghezelbash* betreft het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in het kader van de Dublin-III-Verordening (HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, nr. C-63/15). Verzoeker kan in dit geval niet dienstig voorhouden dat hij niet de gelegenheid zou hebben gehad in het kader van onderhavig beroep de al dan niet correcte toepassing van de criteria uit de Dublin-III-Verordening in rechte te betwisten. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet dienstig.

2.3.2.8. Gelet op wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden tot het besluit kwam dat de Kroatische autoriteiten de verantwoordelijkheid dragen voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Het betoog van verzoeker over het eventuele gebrek aan verantwoordelijkheid van Nederland en Griekenland doet hieraan geen afbreuk. Tenslotte wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor het feit dat zijn asielaanvraag na een verblijf sedert 31 januari 2016 binnen de Dublinzone nog niet ten gronde werd behandeld, aangezien hij zich reeds eerder naar Kroatië had kunnen begeven voor een inhoudelijke beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening of van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In zijn tweede middel stelt verzoeker het volgende:

“Met zijn beslissing heeft verweerder ook de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel geschonden én de redelijkheidsplicht.

De beslissing bevat wel 5 pagina's lang feitelijke en juridische argumentatie.

Verweerder stelt, met toepassing van art. 17.1 Dublin III Verordening dat er geen grond is voor behandeling in België en wenst dus van deze mogelijkheid – geen verplichting - geen gebruik te maken. Nochtans verwijst verweerder zelf, op pagina 4. naar de aanbeveling van het ECRE-rapport van december 2016 meer bepaald de aanbeveling "om geen kandidaat vluchtelingen naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen voor de sluiting van de Western Balkanroute in maart 2016".

Verweerder geeft toe dat verzoeker op 07.02.2016 in Kroatië werd geregistreerd zodat hij "inderdaad voor de sluiting van deze route geregistreerd werd in Kroatië".

Verweerder vermeldt het standpunt van het ECRE dat dergelijke asielzoekers, zoals verzoeker zelf, niet vallen of niet meer vallen onder de toepassing van de Dublin-III verordening "vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (pagina 29]" maar stelt:

Bovenvermelde aanbeveling_ heeft echter een zeer specifiek toepassingsgebied "dat juridisch niet bindend is en niet in overleg met alle lidstaten is bepaald:

Bovendien heeft Kroatië ingestemd met de gevraagde overname.

Het antwoord VOD verzoeker is: lees de aanbeveling omtrent "Dublin Regulation":

"9. European countries should refrain from conducting Dublin procedures in respect of persons who entered Croatia before the closure of the Western Balkan route as their entry does not straightforwardly fall within any of the criteria provided by Dublin III Regulation. European countries should also honour in good faith their agreed commitments to facilitate orderly transit until the closure of the route.

Het standpunt van ECRE is eigenlijk dat, gelet op de zeer specifieke omstandigheden - massale toestroom van Syrische en andere vluchtelingen via de Balkan, paniek bij de lidstaten, een inderdaad niet strikt bindende deal tussen hen, afspraken met Turkije etc. - het zeer moeilijk was geworden om de strikte Dublin-regels te blijven toepassen op deze groep vluchtelingen, waaronder verzoeker.

Verweerder stelt zich op een formeel en zeer strikt juridisch standpunt: de Europese top resulteerde niet in officiële richtlijnen of regulaties en dus is de toepassing van de Dublin-verordening zelf niet vervallen...

Dit standpunt van verweerder is in strijd met het beginsel van de redelijkheid en de fair play, zoals volgend uit de principes van behoorlijk bestuur. Inhoudelijk argumenteert verweerder niet waarom de aanbeveling van ECRE niet gevolgd wordt."

Ter adstructie van zijn tweede middel voegt verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het rapport van ECRE 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', van 15 december 2016.

2.3.2.11. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3.2.12. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.13. Hierboven werd bij de bespreking van het eerste middel reeds toegelicht dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten *prima facie* steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening waarin het volgende wordt gestipuleerd:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

2.3.2.14. Volgens verzoeker verplicht de aanbeveling van ECRE/AIDA uit het rapport dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3) de Belgische overheid ertoe om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker meent dat de beslissing onredelijk is en niet deugdelijk gemotiveerd omdat niet inhoudelijk zou worden geargumenteed waarom de aanbeveling van ECRE niet gevolgd wordt.

2.3.2.15. De Raad stelt vast dat verzoeker hoegenaamd niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er in de beslissing niet inhoudelijk zou worden geargumenteed tegen de aanbeveling uit het ECRE-rapport. In de beslissing wordt immers bevestigd dat verzoeker in Kroatië binnenkwam voor de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016, waardoor hij in beginsel onder deze aanbeveling zou vallen. Er wordt in de beslissing echter overwogen dat *"bovenstaande aanbeveling gebaseerd is op het feit dat op de 'Western Balkan Summit' van 25.10.2015 besloten werd om elkaar te ondersteunen in het aanbieden van doorgang en toegang van vluchtelingen en kandidaat-asielzoekers. Volgens het ECRE-rapport betekent deze collectieve en grensoverschrijdende aanpak dat de asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die in deze periode via Kroatië binnen reisde niet vallen onder de toepassing van Verordening 604/2013 vermits dit gebeurde in maatregelen om te komen tot een gefaciliteerde transit via deze landen (p. 29). Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat deze maatregelen besloten werden op bovenvermelde Europese top niet kunnen doen besluiten dat de bepalingen van Verordening 604/2013 niet meer van toepassing zouden zijn op deze situatie."* De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat *"(d)eze top (niet) resulteerde (...) in officiële richtlijnen of regulaties desbetreffend en focuste zich specifiek op de betrokken landen in de regio van de West-Balkan. We zijn dan ook van oordeel dat de toepassing van Verordening 604/2013 niet kan vervallen voor die asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die voor het sluiten van de bovenvermelde route in Kroatië geregistreerd werden vermits Verordening 604/2013 bindende internationale regelgeving betreft aangaande de volledig Europese Unie. In tegenstelling tot bovenvermelde aanbeveling met een zeer specifiek toepassingsgebied die tevens niet juridisch bindend en niet met overleg van alle lidstaten bepaald werd. Daarnaast benadrukken we ook dat de Kroatische instanties ook niet van mening zijn dat ze op basis van dit element niet meer verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene vermits zij expliciet instemden met de overname van betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag."* Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat deze motieven uit de bestreden beslissing om niet in te gaan op de aanbeveling van ECRE niet deugdelijk of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.3.2.16. Er werd geen schending van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.17. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Er is minstens begin van bewijs dat een ernstig risico op schending van art.3 EVRM bestaat bij overdracht naar Kroatië.

Volgens verzoeker is er door hem geen asielverzoek aldaar ingediend.

Het feit echter dat Kroatië op 14.2.2017aanvaard heeft hem terug te nemen, zou erop kunnen wijzen dat toch een aanvraag werd geregistreerd.

In dat geval zou , na overdracht zijn aanvraag als een "navolgende" asielaanvraag worden behandeld waarbij gewezen moet worden op recente wetswijzigingen in Kroatië van juni 2015:

- Een echt nieuw verhoor is dan niet voorzien, enkel wordt gevraagd naar 'nieuwe elementen' van na de voorgaande beslissing

- Risico van afhandeling zonder beoordeling-ten grond

- Geen mogelijkheid van automatisch schorsend beroep

- Gebrek aan effectieve rechtsbijstand (ook bij een nieuwe asielaanvraag trouwens!

Deze informatie kan gevonden worden in het rapport van Asylum Information Database (AIDA) november 2015: National Country Report Croatia , ondermeer p.37-38

Zie voor een toepassing: arrest RW 8 augustus 2016,172.921

De Raad aanvaardde dat prima facie onvoldoende onderzoek was gebeurd naar het risico-op schending art.3 EVRM en schorste-op UDN.

In dec.2016 beveelt ECRE - AIDA aan: " ECRE recommends-Croatia to align its domestic rules-and practice with art. 18(2) of the Dublin III by ensuring that asylum seekers whose claims have been withdraws whether explicitly or implicitly are never considered as subsequent applicants upon return-from other countries"

Tevens zijn er volgende aanbevelingen die wijzen op grote bezorgdheid van deze NGO:

" 10. European countries should refrain from transferring persons, including vulnerable groups, to Croatia without having obtained individual guarantees on their access to appropriate and adapted reception conditions upon return. European countries should also give sufficient notice of transfers both to the Croatian Dublin Unit and to individual applicants to allow timely and sufficient exchange of information and preparation from both sides.

11 ECRE urges Croatia to conduct a thorough, individualized examination of the reception needs of persons subject to incoming Dublin procedures and to provide concrete personalized guarantees on their treatment after transfer. These guarantees should specify the Reception Center for Asylum Seekers or other facility where the person would be accommodated, as well as the particular medical treatment to be provided to him or her, if relevant."

Ter adstructie van zijn middel voegt verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift een afschrift toe van een arrest van de Raad (RvV 8 augustus 2016, nr. 172 921)

2.3.2.18. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Saadi/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de

Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.19. Uit het AIDA-Country Report: Croatia (update 31 december 2016) dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt niet dat er met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Kroatië in het algemeen, of voor Dublin-terugkeerders in het bijzonder, sprake zou zijn van systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Richtlijn (p. 31-32). Dit werd recent nog bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 16 februari 2017 (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a., nr. C-578/16PPU, §71) en verzoeker maakt in zijn middel niet aannemelijk dat er wel dergelijke systeemfouten zouden bestaan.

2.3.2.20. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot zijn individuele situatie tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 12 december 2016 geen enkel element aanbracht dat zou kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Kroatië. Verzoeker verklaarde op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Indien u naar Kroatië zou moeten ?”* enkel dat hij bij zijn broer wilde blijven (Dublin-interview, vraag 33). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel heeft waardoor er in zijn hoofdse bijkomende specifieke garanties zouden moeten worden gevraagd van de Kroatische autoriteiten.

2.3.2.21. In zijn middel poneert verzoeker dat zijn asielaanvraag in Kroatië zal worden aanzien als een navolgende aanvraag. Hij wijst in dit verband op een arrest van de Raad dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 4) waarin een terugleiding naar Kroatië in het kader van de Dublin-III-Verordening werd geschorst (RvV 8 augustus 2016, nr. 172 921). De Raad merkt echter op dat de feitelijke situatie in het aangehaalde arrest en de situatie van verzoeker onvergelijkbaar zijn. De vingerafdrukken van verzoeker werden in Kroatië geregistreerd in het kader van illegale binnenkomst en

de Kroatische autoriteiten hebben uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid aanvaard op basis van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening. In het door verzoeker aangehaalde arrest was daarentegen het akkoord voor terugname van de asielzoeker door de Kroatische autoriteiten gestoeld op artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, waaruit bleek dat de betrokkene mogelijk wél een asielaanvraag had ingediend in Kroatië en dat zijn nieuwe asielaanvraag als een navolgende aanvraag zou kunnen worden beschouwd, met alle onwenselijke consequenties van dien. In verzoekers geval lijkt dit risico niet te bestaan zodat er evenmin een risico bestaat dat zijn asielaanvraag zal worden behandeld volgens de in Kroatië sedert midden 2015 van kracht zijnde wetgeving betreffende navolgende asielaanvragen.

2.3.2.22. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker moet enerzijds aangeven welke aanwijzingen er zijn omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel en anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Als echter het moeilijk te herstellen nadeel ernstig is en evident, omdat het voor geen redelijk denkend mens betwistbaar is, dan kan zelfs een summiere uiteenzetting volstaan.

Er mag inderdaad niet op een te restrictieve of formalistische wijze worden omgesprongen met deze vereiste.

Meer concreet: .

- Verzoeker verblijft reeds in België sinds 14.11.2016, zijn asielaanvraag kon op 30.11.2016 ingediend worden, doch zijn intrede in het Dublin gebied dateert van 31.01.201 ó, hetzij meer dan 14 maanden geleden.

Tot op heden is er nog steeds geen begin gemaakt met de inhoudelijke afhandeling van zijn asielverzoek.

De beoogde maatregel van overdracht naar Kroatië zal deze termijn nog verlengen, , , Hij vertoeft nu reeds een jaar en 2 maanden in de diaspora wat op psychisch en moreel vlak zijn sporen nalaat De gevraagde maatregel kan een einde maken aan deze onzekerheid.

- Verzoeker heeft geen enkele band met Kroatië, doch wel met België, waar zijn broer H.(...) S.(...) woonachtig is: S.(...) vroeg op 24JD2.2010 asiel in België en

- werd erkend als vluchteling op 25.01.2011. Hij verblijft in Antwerpen. Hij heeft hier in België dan toch de aanwezigheid van één familielid.

- Vermits verzoeker verdedigbare grieven heeft, zelfs al gaat het niet alleen om middelen die gesteund zijn " op de grondrechten van de mens in het bijzonder deze uit hoofde van art. 15 EVRM - art.37/82 § 2 heeft het over "...Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien..." – zou het nadeel door overbrenging naar Kroatië, ernstig en moeilijk te herstellen."

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf. Er moet bijgevolg een causaal verband bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schorsing moet bovendien kunnen verhelpen aan dat nadeel of de realisatie ervan kunnen verhinderen (RvS 29 april 2012, nr. 227.222). Het aangevoerde nadeel mag bovendien niet het gevolg zijn van het eigen handelen van verzoeker (cf. RvS 28 februari 2008, nr. 180.221).

2.4.2.4. De Raad wijst erop dat het nadeel dat verzoeker verbindt aan het feit dat er meer dan 14 maanden na zijn intrede in de Dublin-zone nog geen inhoudelijk onderzoek van zijn asielaanvraag heeft plaatsgevonden, absoluut niet zou worden opgeheven of verholpen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De schorsing zou integendeel het inhoudelijk onderzoek van zijn asielaanvraag wellicht nog verder uitstellen. Bovendien heeft verzoeker blijkbaar geen gevolg gegeven aan de beslissing van de Nederlandse autoriteiten waarbij Kroatië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn asielaanvraag waardoor hij zelf minstens medeverantwoordelijk is voor de ontstane situatie.

2.4.2.5. Het feit dat verzoeker geen enkele band heeft met Kroatië, terwijl zijn broer in België verblijft, zoals hij in zijn verzoekschrift oppert, kan niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *"De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 (...) Verder benadrukken we dat in België verblijvende broer van betrokkene niet alleenstaand is maar in België verblijft samen met zijn minderjarige dochter en partner. Verder maakte betrokkene zelf ook geen gewag van enige mate van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broer of van eventuele gezondheidsproblemen betreffende zijn in België verblijvende broer. Daarnaast merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Kroatië niet automatisch inhoudt dat betrokkene van elk contact of steun van zijn broer verstoten zal zijn vermits het betrokkene vrij staat om blijvend contact op te nemen met zijn in België verblijvende broer."* Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling niet van aard zou zijn om het nadeel dat zou voortvloeien uit het feit dat hij niet langer bij zijn broer kan verblijven als niet 'moeilijk te herstellen' te kwalificeren.

2.4.2.3. Aangezien de door verzoeker in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en de opvangsituatie in Italië niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker hieruit evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN